

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ (Λουκ. 8, 5- 15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Γεώργιο Φιλιπιάδος, στις 8/11/1995)

Ο σπόρος και το χωράφι

Στο σημερινό Ευαγγέλιο μας μίλησε ο Χριστός για ένα γεωργό που βγήκε να σπείρει. Γιατί σκέφτηκε ότι δεν αρκεί να έχει το σπόρο στην αποθήκη του αλλά πρέπει να τον βάλει στη γη, να φυτρώσει, να μεγαλώσει, να φέρει καρπούς. Εάν ο γεωργός, σπείρει και αφήσει τον σπόρο, στην τύχη του, η ωφέλεια θα είναι μικρή. Εάν ενδιαφερθεί και φροντίσει ο σπόρος να γίνει εύρωστο καρποφόρο φυτό, το κέρδος θα είναι πολύ μεγάλο. Γι' αυτό, είναι κρίμα να μην φροντίζει ο άνθρωπος τον σπόρο -τον λόγο του Θεού- να τον βάζει σε καλό τόπο και με καλό τρόπο.

Καλή γη είναι η καρδιά μας. Ή μάλλον, δεν είναι δεδομένα καλή γη. Αλλά πρέπει εμείς με τον λόγο του Θεού, να την καλλιεργήσουμε και να την κάνουμε τόπο καρποφόρο και εύφορο. Εάν αυτό δεν το επιδιώκουμε, αλλά αφήνουμε την καλλιέργεια της καρδιάς μας στις διαθέσεις της στιγμής, τι συμβαίνει; Συμβαίνει ό,τι γίνεται όταν περπατάς στο δρόμο και τυχαίνει να φυσάει. Σε δροσίζει λίγο ο αέρας, χωρίς ίσως να το θέλεις. Ή βρέχει και πέφτει πάνω σου βροχή, χωρίς να το θέλεις.

Κατά τον ίδιο τρόπο, είναι δυνατό να περνάνε από τα αυτιά σου μερικά από τα λόγια του Θεού, χωρίς ποτέ να μπαίνουν μέσα στην καρδιά σου, γιατί δεν το θέλεις. Δεν το έκανες ποτέ επιδίωξή σου. Αν κάποιος είναι έτσι τοποθετημένος απέναντι του λόγου του Θεού, η ωφέλειά του θα είναι ελαχίστη ή και μηδενική. Τίποτα.

Είναι συμφέρον μας, τον λόγο του Θεού να τον αρπάζουμε και να φροντίζουμε να τον αυξήσουμε και να τον αξιοποιήσουμε. Πώς; Καλλιεργώντας και κάνοντας καρποφόρο χωράφι τον εαυτό μας. Ολόκληρο τον εαυτό μας. Αρχίζοντας από διάνοια και καρδιά και προχωρώντας ακόμη και στο σώμα μας.

Ένα πρωτότυπο κήρυγμα

Είναι πολύ διδακτικό να δούμε πως τοποθετήθηκαν οι άγιοι απέναντι στο λόγο του Θεού. Πώς τον αξιοποίησαν.

Αν μελετήσουμε τον βίο του αγίου Νεκταρίου, τι βλέπουμε; Το πρώτο που διαβάζουμε, είναι ότι όταν ήταν παιδάκι, μικρό ακόμη, συνήθιζε να πηγαίνει στην Εκκλησία. Και αγάπησε την Εκκλησία. Πού τον έχανε τον Νεκτάριο, Αναστάσιο τότε, πού τον εύρισκες, όλο στην Εκκλησία βρισκόταν. Αγαπούσε την προσευχή.

Και αγαπούσε να ακούει λόγια διδακτικά από το Ευαγγέλιο, πνευματικά, που ωφελούν την ψυχή. Άκουγε, αφού πήγαινε στην Εκκλησία τα τροπάρια. Τα λόγια των ιερέων. Τα κηρύγματα που εγίνονταν κατά καιρούς. Μεγαλώνοντας το παιδάκι, πήγε όταν ήταν ακόμη νεαρός, 14-15 χρονών και δούλευε σε κάποιο κατάστημα.

Εκεί τι έκανε; Δίπλωνε τα πράγματα που πουλούσε μέσα σε πρόχειρα χαρτιά. Πού τότε σακκούλες... Και πάνω σ' αυτά τα χαρτιά, ο Αναστάσιος-Νεκτάριος, έγραφε κάτι λογάκια. Ποιά ήταν αυτά τα λόγια; Ωραία λόγια που είχε ακούσει από το Ευαγγέλιο και από άλλους Αγίους. Ωραίες συμβουλές. Έλεγε αργότερα: «Τα έγγραφα με μια και μοναδική σκέψη: Ότι θα μπορούσαν να τα διαβάσουν οι άνθρωποι και να ωφεληθούν». Φαίνεται ότι ο άγιος Νεκτάριος ταυτιζόταν με εκείνα που έγραψε αργότερα ο ρώσος ιερομάρτυς άγιος Κρονίδης:

«Αγαπητοί μου, Να το θυμάσθε πάντοτε: Ο λόγος του Θεού είναι σπόρος. Αλλά και κάθε δικός μας λόγος, σπόρος είναι· αφού έχει μέσα του μια σκέψη, ένα αίσθημα, έναν πόθο. Σπόρος δεν είναι μόνο το κήρυγμα του λόγου του Θεού. Σπόρος είναι και κάθε δική μας κουβέντα. Ναι, η κάθε μας συνομιλία, η κάθε μας συζήτηση, είναι και αυτή ένας σπόρος! Και το κάθε μας έργο όσο και αν εμείς το βλέπουμε χωρίς νόημα, και το κάθε τι που λέμε είναι σαν μια σπορά! Ένας σπόρος από άγρια χόρτα, ένας σπόρος από ζιζάνια, όταν μπει στην ψυχή μας και εκεί φυτρώσει, θα κάμει άγριους καρπούς. Προσέχετε λοιπόν! Προσέχετε να ξέρετε, τι μπαίνει στην ψυχή σας».

Είναι λοιπόν μεγάλη ζημία να βάζει κανείς στην καρδιά του λόγια που εκφράζουν το φρόνημα του κόσμου τούτου. Αντίθετα έχει πολλή ωφέλεια το να ακούει τα ωραία λόγια του Ευαγγελίου και των αγίων. Γιατί δεν εντυπωσιάζουν μόνο το πνεύμα αλλά μιλούν και στην καρδιά. Και τότε όταν γεμίσει το κεφάλι και η καρδιά από τα διδάγματα της πίστης, δυναμώνει η θέληση και ο άνθρωπος παίρνει την απόφαση να κάνει κάτι καλύτερο.

Όλο τέτοια μάθαινε ο άγιος Νεκτάριος και τα έγραφε πάνω στα χαρτάκια. Οι άνθρωποι σιγά-σιγά έμαθαν να πηγαίνουν να αγοράζουν και να θέλουν να πάρουν το δεματάκι από τα χέρια του Αναστασίου-Νεκταρίου, και να

κοιτάζουν τι τους έγγραφε.

Εκ των υστέρων ο άγιος Νεκτάριος εξέδωκε - όταν πια είχε γίνει αρχιερέυς - ένα βιβλίο με τίτλο: «Γνώθι σαυτόν», γεμάτο από ρητά. Από συμβουλές μεγάλων σοφών αγίων και από το Ευαγγέλιο, τα οποία όταν τα διαβάζει κανείς ωφελείται πολύ. Γιατί τα λόγια του Θεού, επειδή μας δείχνουν πιο είναι το καλό, μας βοηθούν να ξεφύγουμε από τα πάθη που μας κατεβάζουν, και μας φέρνουν στο επίπεδο -συγγνώμη που θα το πούμε- των ζώων. Δηλαδή μας κάνουν να ζούμε με την σκέψη: Τι θα φάμε, τι θα πιούμε, πώς θα διασκεδάσουμε, πώς θα κοιτομπολέψουμε λιγάκι και τίποτε παραπέρα.

Κύριε, δεν σου ζήτησα δόξες

Αφού μεγάλωσε ακόμη ο άγιος Νεκτάριος και έμαθε λίγα γραμματάκια, πήγε σ' ένα χωριό σαν δάσκαλος. Εκεί εσκέφθηκε: «Εδώ πέρα δεν ακούγεται ο λόγος του Θεού στην Εκκλησία».

Και από τότε άρχισε να κάνει, είκοσι χρονών παιδί, κηρύγματα. Βλέποντας την ωφέλεια που είχε ο κόσμος από εκείνα τα λόγια που έλεγε, αισθάνθηκε ευχαρίστηση, και είπε: «Αν από τα φτωχά λόγια που λέω, ωφελούνται άνθρωποι, και γίνονται καλύτεροι, άραγε υπάρχει στον κόσμο κάτι καλύτερο, από το να αγαπήσει κανείς τον λόγο του Θεού και να εργασθεί για την διάδοσή του»;

Βλέποντας το ζήλο του κάποιος ευσεβής άνθρωπος σ' εκείνο το μικρό χωριουδάκι, του έρριξε την σκέψη: «Νεκτάριε, δεν πηγαίνεις στην Αθήνα να σπουδάσεις Θεολογία, αφού σου αρέσει τόσο πολύ το κήρυγμα; Να γίνεις σοφώτερος και να μπορείς να διδάσκεις ωραιότερα τον λόγο του Θεού;». Σπούδασε και μετά πήγε στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, εκτίμησε τις αρετές του και τον έκανε αρχιερέα, μητροπολίτη Πενταπόλεως.

Η προσευχή την οποία έκανε ο άγιος Νεκτάριος την ημέρα που έγινε μητροπολίτης ήταν: «Κύριε, εγώ δεν σου ζήτησα μεγαλεία. Δεν σου ζήτησα δόξες και τιμές. Εγώ σου ζήτησα ένα μόνο πράγμα. Να με αξιώσεις να μπορώ και να έχω την ευκαιρία να κηρύσω τον λόγο σου. Τίποτε άλλο δεν θέλω. Όπου και να είμαι, άνοιγε δρόμο, δημιούργησε τρόπους και δίνε μου την ευκαιρία να διδάσκω τον λόγο σου, για την ωφέλεια του κόσμου».

Το μυστικό του αγίου Νεκταρίου

Το μυστικό του αγίου Νεκταρίου είναι ο λόγος του Θεού. Πίσω όμως από αυτό κάτι κρύβεται. Ποιό είναι; Ο άγιος Νεκτάριος πηγαίνοντας στην Εκκλησία μικρό παιδί είχε μυαλό. Γιατί και τα μικρά παιδιά, μπορεί να έχουν μυαλό παιδικό, αλλά έχουν μυαλό. Ξεχωρίζουν καλό και κακό. Ωφέλιμο και βλαβερό. Πηγαίνοντας λοιπόν μέσα στην Εκκλησία, κατάλαβε πόσο ωφέλιμο είναι όχι μόνο να ακροάται κάνεις τον λόγο του Θεού, αλλά και να προσπαθεί να τον εφαρμόσει. Το έκανε και είδε την ωφέλεια πρώτα στον εαυτό του.

Μα πώς να μην την ιδεί; Αφού κατάλαβε φερ' ειπείν τι κακό είναι να βρίζει κανείς ή να κάνει άλλες απρέπειες.

Και αφού διαπίστωσε την ωφέλεια αυτή, κινούμενος από αγάπη, που είναι δώρο του Χριστού σε κείνους που τον αναζητούν, ηθέλησε να κηρύττει τον λόγο του Θεού. Γιατί; Για να μη μείνει το καλό μόνο σε αυτόν, στην καρδιά του, στον εαυτό του, αλλά να πάει και παραπέρα. Να διαδοθεί. Να πληθυνθεί. Να καλύψει όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους. Υπάρχει καλύτερη επιθυμία;

Καλλιεργητικές φροντίδες

Εργαζόμαστε με όρεξη και ενθουσιασμό στα χωράφια μας. Το θεωρούμε καθήκον μας. Ναι, καθήκον ιερό. Γιατί; Μα είναι η ζωή του σπιτιού μας. Για τον εαυτό μας κοπιάζουμε, για τα παιδιά μας, για την προκοπή τους. Αν έτσι κάνουμε για τα επίγεια, πόσο περισσότερο πρέπει να «σκάψουμε» την καρδιά μας για την αιώνια ζωή; Για να την μάθουμε να αναζητεί τον λόγο του Θεού. Να θέλει να τον ακούει, να τον μελετά. Πώς όμως γίνεται αυτό το σκάψιμο;

Με λίγη νηστεία. Με λίγη προσευχή. Και με πολλή παράκληση προς τον Θεό: «Φώτισέ με, Χριστέ μου. Διάλυσε το σκοτάδι των παθών μου, φώτισέ με να καταλαβαίνω πού βρίσκομαι. Πού βαδίζω. Πού πρέπει να βαδίζω, για να βρεθώ κοντά σου στην αιώνια ζωή». Όταν το κάνεις αυτό, γίνεσαι από πέτρες και αγκάθια, γη καρποφόρα.

Να μας δώσει ο Θεός αυτή την σύνεση, αυτή την σοφία, αυτή την υπακοή στον άγιο λόγο Του. Να μας φωτίζει να τον εκτιμάμε, να τον πιστεύουμε και να τον εφαρμόζουμε. Αμήν.-